

Dávid felkenetése

1 Sámuel 16:1-13. {PP 637}

Jeruzsálemtől a "nagy király városá"-tól pár kilométernyire délre fekszik Betlehem. Ebben a városban született - több, mint ezer esztendővel azelőtt, hogy a kisded Jézus bepólyálva feküdt a jászolban és a keletről jövő bölcsek hódoltak előtte - Dávid, Isai fia. Évszázadokkal a Megváltó eljövetele előtt zsenge ifjú korában ott legeltette nyáját Betlehem lankáin, és énekelte saját szerzeményű énekeit. Üde hangjához pedig hárfájának szelíd pengése adta a kíséretet. Az Úr ezt az ifjút választotta ki magának és ott készítette elő a magányban, a nyája mellett arra a nagy feladatra, amelynek végzésével később megbízta őt. {PP 637.1}

És mialatt Dávid a juhpásztor szerény életét élte a pusztában, ilyen szavakkal beszélt róla Isten Sámuelnek: "Ugyan meddig bánkódsz még Saul miatt, holott én megvettem őt, hogy ne uralkodjék Izráel felett? Töltsd meg a te szarudat olajjal, és eredj el; én elküldelek téged a Bethlehemben lakó Isaihoz, mert fiai közül választottam magamnak királyt [...] Vigy magaddal egy üszőt és azt mondjad: Azért jöttem, hogy az Úrnak áldozzam. És hívd meg Isait az áldozatra, és én tudtadra adom, hogy mit cselekedjél, és kend fel számomra azt, akit mondándok néked. És Sámuel megcselekedé, amit az Úr mondott néki, és elment Bethlehembe. A város vénei pedig megijedének, és eleibe menvén, mondának: Békességes-e a te jövedeled? ő pedig felele: Békességes; azért jöttem, hogy áldozzam az Úrnak" (1Sám 16:1-5). Így megnyugodva, a vének részt vettek az áldozaton és Sámuel meghívta Isait és fiait is. Megépítették az oltárt és elkészítették az áldozatot. Isai fiai, Dávid, a legifjabb kivételével, mind jelen voltak, őt azonban ott hagyták a nyáj őrzésénél, mert nem volt biztonságos védelem nélkül hagyni a juhokat. {PP 637.2}

Az áldozat után, az áldozati lakoma előtt Sámuel végigtekintette Isai nemes külsejű, délceg fiait. Eliáb, a legidősebb Saulra emlékeztette a prófétát, úgy természet, mint szépségre nézve. Kedves tulajdonságai és szépen fejlett alakja felkeltette a próféta figyelmét. Ahogy Sámuel feltekintett fejedelmi testtartására, ezt gondolta: "Bizony az Úr előtt van az ő felkentje!" (1Sám 16:6), egyben pedig várta az isteni felhívást, hogy királlyá kenje őt. De Jahve nem a külsőt nézte. Eliáb ugyanis nem volt istenfélő ember. Trónra jutása esetén, büszke, zsarnok uralkodó lett volna. Ezért az Úr azt mondta Sámuelnek: "Ne nézd az ő külsőjét, se természetének nagyságát, mert megvettem őt. Mert az Úr nem azt nézi, amit az ember; mert az ember azt nézi, ami szeme előtt van, de az Úr azt nézi, mi a szívben van" (1Sám 16:7). Külső szépséggel senki sem nyerheti meg az Urat. Az ember igazi szépségét a jellemében és a viselkedésben megnyilvánuló bölcsesség és kiválóság adja; és ezek döntik el, kedvesek vagyunk-e a seregek Ura előtt vagy nem. Mennyire meg kellene ezt az igazságot szívlelnünk, amikor magunkat vagy másokat bírálunk! Megtanulhatjuk Sámuel tévedéséből azt is, hogy milyen balga az a bírálat, amely az arc szépségén vagy a tartás nemességén alapul. Megtanulhatjuk, hogy mennyire nem képes az ember különleges mennyei felvilágosítás nélkül kifürkészni a szív titkait, vagy megérteni Isten tanácsait. Az Úr gondolatai és útjai magasabbak teremtményei útjainál és gondolatainál; de azért biztosak lehetünk, hogy az ő gyermekei eljutnak arra a helyre, amelyet képesek betölteni, és a reájuk bízott feladatot elvégezhetik, ha akarataikat alávetik az ő akaratának, különben emberi fonáksággal elrontják jótékony terveit. {PP 638.1}

Sámuel elejtette Eliáb ügyét, és szemügyre vette Isai többi hat fiát, akik szintén jelen voltak az áldozatnál. Ámde Isten nem jelentette ki egyiknél sem, hogy kiválasztotta volna őt. Az utolsó ifjú vizsgálgatásánál lelke már bizonytalanságban vergődött, és aggódó várakozással kérdezte Isait: "Mind itt vannak-e már az ifjak?" Mire ő így felelt: "Hátra van még a kisebbik, és ímé ő a juhokat őrzi" (1Sám 16:11). Sámuel pedig elrendelte: hozzák ide a legkisebbet is, mondván, "[...] mert addig nem fogunk leülni, míg ő ide nem jön" (1Sám 16:11). {PP 638.2}

A magányos juhpásztort igen meglepte az üzenet, hogy a próféta Betlehembe jött, és őérte küldött. Csodálkozva kérdezte magától, miért akarja őt látni Izrael prófétája és bírása? De azért haladéktalanul engedelmeskedett a hívásnak. "ő pedig piros vala, szép szemű és kedves tekintetű" (1Sám 16:12). És amint Sámuel gyönyörködve vizsgálta a szerény, szép arcú, de férfias külsejű juhpásztort, így szólt hozzá Isten: "Kelj fel, és kend fel, mert ő az" (1Sám 16:12). Dávid hűségese és bátornak bizonyult a pásztorság szerény kötelességei közben, és ímé most Izrael pásztoraul hívta őt el az Úr! "Vevé azért Sámuel az olajos szarut, és felkené őt testvérei között. És attól a naptól fogva az Úrnak Lelke Dávidra szálla, és azután is" (1Sám 16:13). A

próféta pedig, ahogy elvégezte az Úr által reábízott feladatot, megkönnyebbült szívvel tért vissza Rámába. {PP 641.1}

Sámuel még Isai családjával sem közölte Isten választását, hanem titokban hajtotta végre Dávid felkenetését. Ez csak az ifjúval sejtette magas megbízatását, hogy az eljövendő évek viszontagságai között ez az esemény Isten akarata iránti hűségre emlékeztesse, melyet az Úr általa akar betölteni. {PP 641.2}

A nagy kitüntetés nem tette elbizakodottá az ifjú pásztort. Annak ellenére, hogy magas tisztség várományosa volt, nyugodtan legeltette nyáját, és várt, míg Isten terve a maga idejében, és az ő akarata szerint kibontakozik. Felkenetése után ugyanolyan szerényen tért vissza Betlehem halmi közbe, és ugyanolyan gyengéd figyelemmel őrizte a rábízott nyáját, mint azelőtt. Énekeit új lelkesedéssel énekelte. Gazdag szépségével terült el előtte a táj; köröskörül szőlőfűrtök csillogtak a napsugárban. Az erdők fáinak zöld lombja suttogott a szélben. Reggelenként a nap előtte bontotta ki arany palástját, s szinte olyan volt, mint a szobájából előjövő vőlegény, vagy mint erős vitéz, aki örömmel áll ki versenyfutásra. El-elnézte a körülötte merészen magasba szökő sziklát és a szelíd lankájú dombokat; a távolban Moáb kopár sziklabércei tűntek fel és az egész kép fölött megnyugtatóan, mélykéen ragyogott az ég. Mindezek fölött pedig Isten, a hatalmas Teremtő ... Nem láthatta őt, de minden alkotása az ő dicséretét zengte. Az erdőket, hegyeket, réteket és folyókat bearanyozó fény szárnyra kapta gondolatait, és felvitte a magasba a világosság Atyjához, minden jó és tökéletes ajándék adójához. Isten hatalmának és fenségének mindennapi megnyilatkozása imádattal és örömmel töltötte el az ifjú költő szívét. Isten és az ő műveinek szemlélése közben ereje, képességei itt fejlődtek ki és erősödtek meg a jövő kötelességeinek hordozásához. Napról napra meghittebb közösségbe került az Úrral. Istennel naponta érintkezve, lelke mindig új mélységekbe hatolva állandóan új szépségeket talált, amelyek új énekre, új dalra hangolták. Hangjának gazdagabb csengése a magasba szállt és visszaverődött a közeli hegyekről, dombokról, mintha mennyei angyalok örvendező énekére válaszolna. {PP 641.3}

Ki mérhetné fel ezen évek munkájának és bolyongásainak fontosságát a magányos hegyek között? Az Istennel és a természettel való folytonos érintkezés; a nyájról való gondoskodás, a veszélyek, a szabadulások, szerény életének örömei és bánatai nemcsak arra hívtak, hogy jellemét formálják és életének további részét irányítsák, hanem hogy zsoltárok formájában Izrael szívében a hitet és az Isten iránti szeretetet felkeltsék, közelebb hozva őket örökké szerető Teremtőjükhöz. {PP 642.1}

Dávid ifjúságának és erejének teljében készült elő arra, hogy majd a föld hatalmasai között magas tisztségét elfoglalja. Tehetségét, mint Isten kegyes ajándékát, az ő nevének magasztalására használta fel. Az önvizsgálat és elmélkedés magányos órái azután jutalmul hozták neki azt a bölcsességet és áhítatosságot, amely kedvessé tette őt Isten és az angyalok előtt. Mert amíg Teremtője tökéletességét szemlélte, lelkében megvilágosodott az Isten-fogalom. S Istent kereső lelke előtt a homályos dolgok megvilágosodtak, a bonyolult helyzetek megoldódtak, a látszólagos ellentmondások kiegyenlítődtak, és minden fénysugár újabb elragadtatást váltott ki lelkéből és újabb lelkesedéssel dicsőítette a világ Teremtőjét és Megváltóját. Gondolatait állandóan a féltő szeretet, gyötrő gondok és győzelmek foglalkoztatták; és amikor életének minden mozzanatában Isten gondoskodó szeretetét fedezte fel, szíve még inkább megtelt imádattal és hálával, dalai még lelkesebben, hárfája diadalmasabban zengett, és a pásztorfiú erőre erőt, ismeretre ismeretet halmozott, mert az Istennek Szentlelke rajta nyugodott. {PP 642.2}